

N:o 23.

Af herr **O. Persson** i Killebäckstorp, *angående höjande af afgiften för enskilda bankers sedelutgifningsrätt.*

Genom Kongl. Maj:ts nådiga kungörelse den 10 juli 1893 är stadgadt, att enskild bank, som eger sedelutgifningsrätt, skall, förutom bevillning af fast egendom samt af inkomst, erlägga en afgift af tio kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

Då vid nämnda års riksdag motion väcktes, att dylik afgift, som under 1892 års riksdag höjts från tre till fem kronor, skulle ytterligare förhöjas med ett hundra procent, åberopade motionärerna, bland annat, den höjning i både bevillning å fastighet och af inkomst, som urtima Riksdagen 1892 beslutit och som ytterligare var ifrågasatt i kongl. propositionen till 1893 års Riksdag. Och då för de nya och stora summor, som erfordrades, jordbruket samt andra näringsgrenar redan betungats och komme att vidare betungas, ansågs det vara med billighet och rättvisa förenadt, att afgiften för sedelutgifningsrätten höjdes.

De skäl, som sålunda anförts, äro enligt min åsigt tillräckliga för en ytterligare förhöjning af afgiften för sedelutgifningen, hvilken afgift icke kan anses stå i rimligt förhållande till de afgifter, som i andra beskattningsafseenden erläggas. Och då nu den principen börjat göra sig gällande, att i främsta rummet beskatta den stora inkomsten, torde det, med hänsyn till den betydliga vinst, som för de sedelutgifvande enskilda bankerna årligen uppkommer, jemväl från denna synpunkt vara lämpligt

att af dessa banker kräfva ökad bidrag till det sedan sista förhöjningen af bevillning för sedelutgifningen väsentligt ökade statsbehofvet.

I anledning häraf vågar jag hemställa, att Riksdagen behagade besluta,

att den afgift, som enskild bank med sedelutgifningsrätt, jemlikt ofvannämnda nådiga kungörelse, har skyldighet att erlægga, höjes från tio kronor till femton kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

Stockholm den 21 januari 1896.

Olof Persson,
Killebäckstorp.

N:o 24.

Af herr **Ollas A. Ericsson** i Ofvanmyra, *angående ändrad lydelse af 58 och 63 §§ i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.*

Då 63 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 af vederbörande myndigheter ansetts böra tillämpas på det sätt, att vägskatten *ovilkorligen* skall debiteras, indrifvas och redovisas af kronouppbördsmännen, och anlitaudet af dessa förorsakar, att vägskatten kommer vägstyrelsen tillhanda först flera månader efter uppbördsstämman, äfvensom åsamkar det uttaxerade skattebeloppet ett icke obetydligt afdrag genom den dryga uppbördsprovision af 3 procent, som tillkommer kronouppbördsmännen, har det på många orter och särskildt i väghållningsdistrikt, som består af en eller få kommuner, väckt stort missnöje,